

*you were
good to me*

จึ่งกล้าตาย

คำนำ

ทุกคนคงเคยผ่านช่วงเวลาแห่งการเติบโตมาแล้วอย่างน้อยหนึ่งช่วงของชีวิต ซึ่งตอนนั้นเราไม่มีทางคาดเดาได้เลยว่าการเปลี่ยนแปลงเหล่านี้จะเกิดขึ้นในช่วงเวลาไหน แล้วมีบทพิสูจน์อะไรที่ต้องฝ่าฟันบ้าง แต่สุดท้ายไม่ว่าจะทุกข์หรือสุขมากน้อยเพียงใด เมื่อผ่านมาได้แล้วมันก็จะกลายเป็นเพียงความทรงจำที่รอวันจางหายไปตามกาลเวลา อยู่ดี

เหมือนกับเรื่องราวของ 'เบรฟ' และ 'ต้นหนาว' สองตัวละครหลักจากเรื่อง 'you were good to me จึงกล้าหาญ' ที่กราฟชีวิตดำเนินไปด้วยความสุขมาโดยตลอด จนกระทั่งถึงจุดพลิกผันสำคัญซึ่งทำให้พวกเขาจำเป็นต้องก้าวผ่านบทเรียนบางอย่างไป อีกทั้งยังเป็นบทเรียนแสนซับซ้อนที่ไม่สามารถคาดเดาจุดหมายปลายทางได้เลย...

มาเก็บกระเป๋าแล้วออกเดินทางท่องเที่ยวไปในห้วงเวลาแห่งการเติบโตของพวกเขาทั้งสอง เพื่อรอชมบทสรุปสุดท้ายกันดีกว่า (แอบกระซิบว่าหมอนและกระดาศทิชชู เป็นไอเทมที่สำคัญที่สุดสำหรับการเดินทางในครั้งนี่ซึ่งไม่ควรจะลืมโดยเด็ดขาด) ถ้าพร้อมแล้วก็ไปลุยกันเลย!

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

001

กาลครั้งหนึ่ง

"ไฉน จะถึงเวลาเช้าแล้วนะ"

"ตอนนี้ก็โมงแล้วครับลุง"

"เจ็ดโมงห้าสิบแล้ว ชินยังไม่หยุดอ่านมีหวังไปเช้าแถวไม่ทันแน่ๆ" ไฉน ที่ลุงเจ้าของร้านเช่าหนังสือตะโกนบอกก้มมองนาฬิกาข้อมือ ก่อนจะรีบ ล้วงหยิบเหรียญที่นับเตรียมมาตั้งแต่บ้านส่งไปให้คนที่กำลังยืนส่งยิ้มใจดี มาให้

"ค่าเช่าหนังสือครับลุง ผมไปแล้วนะครับ หวัดดีครับ!"

"ถ้าไม่รีบวิ่งมีหวังโดนครูฝ่ายปกครองตีกันลายแน่ๆ เอ็ง" เด็กชายวัยสิบสามปีส่งยิ้มแฉ่งๆ ไปให้ชายวัยห้าสิบปลายๆ ผู้เป็นเจ้าของร้านเช่าหนังสือ เล็กนั้นยกขึ้นมาคลำสายกระเป่าเบ้ที่สะพายอยู่ เมื่อมั่นใจแล้วว่ามันไม่ได้หายไปในไหน ก็รีบสาวเท้าวิ่งตรงไปยังโรงเรียนที่อยู่ห่างจากร้านไปเกือบๆ ห้าร้อยเมตรทันที

เสียงฝีเท้ากระทบพื้นดังไปพร้อมๆ กับเสียงหอบหายใจ เด็กชายกล้าหาญ ที่เพิ่งเลื่อนจากชั้นประถมขึ้นมาชั้นมัธยมตอนต้นปีแรกได้แต่นึกโมโหอยู่ในใจ ที่ร้านเช่าหนังสืออยู่ไกลจากโรงเรียนตั้งขนาดนี้ แถมวันนี้เจ้าตัวยังไปสายกว่าทุกๆ วันอีกด้วย

ไม่รู้จะโทษอะไรดีระหว่างการ์ตูนเรื่องใหม่ที่เขากำลังค้นเจอจากร้านเช่าหนังสือซึ่งมีคนเช่าเพียงสัปดาห์ละไม่กี่คน หรือโทษตัวเองที่มัวแต่อ่านจนลืม

ดูเวลา ถ้าไปไม่ทันเข้าแถวคงไม่ทันโดนครูฝ่ายปกครองตีกันลายอย่างที่ลุงสินบอกแน่ๆ แถมเพื่อนชั้น ม.1/2 ของเขายังเคยบอกด้วยว่าครูฝ่ายปกครองนี่ะตีเจ็บมากๆ แต่เขาไม่กลัวหรอกเพราะยังงี้เขาก็ไปทันเข้าแถวอย่างแน่นอน เอรางวัลเหรียญทองวิงผลัดตอนประถมเป็นประกันได้เลย!

เด็กชายตัวผอมกลืนน้ำลายอีกใหญ่ลงคอเมื่อได้ยินเสียงร้องเพลงชาติดังออกมาจากโรงเรียน เป็นสัญญาณว่าการเข้าแถวเริ่มต้นขึ้นแล้ว สองมือเล็กเอื้อมมาจับสายกระเป๋าร่วมกับแรงผีทำให้เร็วขึ้นกว่าเดิม

เขาไม่รู้ว่าถ้าโดนตีจะเจ็บเหมือนที่เคยได้ยินเพื่อนในห้องพูดกันหรือเปล่า แต่ถ้าพอรู้ว่าเขามาโรงเรียนสายพอต้องเสียใจมากแน่ๆ พอคิดมาถึงตรงนี้ริมฝีปากเล็กก็เฝ้มกันแน่นจนเป็นเส้นตรง ขอบตาพลันร้อนผะผ่าวขึ้นมาเสียจริงๆ

เขาสัญญาเลยว่าจะไม่มาสายอีกแล้ว

มันเป็นตอนนั้นที่แซนเล็กถูกตั้งจนเด็กชายเซดลาไปอยู่หลังพุ่มไม้และเป็นจังหวะเดียวกันกับที่ครูฝ่ายปกครองขี่รถผ่านไปพร้อมกับไม้เรียวในมือกล้าหาญที่ถูกตั้งอย่างกะทันหันล้มก้นคะมาไปกองอยู่ที่พื้น หากแต่ความเจ็บเพียงเล็กน้อยนั้นไม่ได้รับความสนใจเท่ากับคนที่อยู่ในชุดนักเรียนเหมือนกัน แต่ส่วนสูงนั้นต่างกันลิบลับ ซึ่งกำลังยืนค้ำขมวดอยู่ตรงหน้า

"..."

"ไม่เห็นครูฝ่ายปกครองหรือไง"

"..." เด็กชายที่ยังมีนั่งกับคนตรงหน้าลุกขึ้นยืนเต็มความสูง สองมือปิดเศษดินออกลกๆ สายตานั้นเอาแต่จ้องมองคนตรงหน้าด้วยท่าทางไม่ไว้ใจอย่างไม่ปิดบัง

เพื่อนนักเรียนถูกล่อยชายออกนอกกางเกง ทุ่งเท้าข้อสั้น รองเท้าเหยียบสัน ทั้งตัวของคนตรงหน้าไม่รู้เลยว่ามีส่วนไหนบ้างที่ถูกกระเบียด

"มองอะไร"

"พี่เป็นนักเรียนจริงๆ มั้ยครับ"

"..."

"ทำไมพี่แต่งตัวไม่เหมือนนักเรียนเลย" คนพืงนั้นเจี๊ยบไปครู่หนึ่งกับคำถามที่ไม่มีการอ้อมค้อมของเด็กที่ถามออกมาด้วยท่าที่หวาดๆ ก่อนจะหัวเราะออกมาเสียงดังอย่างไม่ถือสา

"เป็นนักเรียนดิ แต่งชุดไหนมันก็เป็นนักเรียนหมดนั่นแหละ" กล่าวหาญญ่น้ำ คิ้วเล็กๆ นั้นขมวดมุ่นเพราะมองยังเงพี่ชายตรงหน้าก็แต่งตัวผิดระเบียบไปหมดทั้งตัว

ไม่เห็นจะเหมือนนักเรียนสักนิดเดียว

"เดี๋ยวมไปก่อนนะครับ" พุดจบก็หมุนตัวตั้งท่าจะเดินไปทางโรงเรียนทันที หากแต่ก้าวไปได้ไม่กี่ก้าวก็เป็นอันต้องหยุดนิ่ง เมื่อคำพูดของคนที่ยังยืนอยู่ที่เคยเดินขึ้น

"อยากเข้าโรงเรียนตอนนี้ก็ไป แต่ถ้าโดนตีขึ้นมาอย่าหาว่าไม่เตือนก็แล้วกัน เพื่อนในห้องกูเคยโดนตีจนป่วยไปหลายวันเลยจะบอกให้" คำโกหกคำโตนั้นทำให้เด็กชายชั้นมัธยมต้นปีแรกยืนนิ่งอยู่กับที่ ก่อนจะหมุนตัวกลับมาหาคนที่ยืนอยู่ด้านหลัง

"..."

"อยากไปก็ไปดิ"

"แล้วพี่จะให้ผมทำยังไงครับ"

"รอเลิกแถวแล้วค่อยเข้าไป"

"แล้วเข้าไปตอนนั้นจะไม่โดนลงโทษหรอกครับ"

"ไม่โดน ส่วนตอนนี้ก็มาหลบในที่ก่อน" พุดจบเด็กชายชั้นมัธยมต้นปีสุดท้ายก็เดินไปดึงแขนเด็กชายอีกคน หากแต่เจ้าตัวไม่มีท่าทีว่าจะยอมไปด้วยกันเลยสักนิด สุดท้ายคนที่แต่งตัวผิดระเบียบไปทั้งตัวเลยต้องยอมยัดเสื่อเข้าไปในกางเกงก่อนจะก้มลงไปสวมรองเท้าดำๆ อีกครั้ง

"เหมือนนักเรียนยัง"

"เอ่อ...เหมือนแล้วครับ"

"ถ้าเหมือนแล้วก็มา กูไม่หลอกเอามึงไปขายหรือหน้า..."

กล้าหาญถูกจับให้นั่งรอนบนเก้าอี้ในตอนเช้าที่ทั้งคู่เดินเข้ามาในร้านขายยา ส่วนอีกคนนั้นเดินแยกไปหาพี่เจ้าของร้านด้วยท่าทางสนิทสนมก่อนจะกลับมาอีกครั้งพร้อมกับกล่องปฐมพยาบาลในมือ

สายตาคมตืดจะดูอยู่น้อยๆ ทอดมองไปยังเด็กชายตัวเล็กที่กำลังนั่งทำหน้าเลิกล้มอยู่บนเก้าอี้ นึกอยากถามออกไปว่าเพื่อนนักเรียนจะได้ตัวใหญ่ทำไมตั้งขนาดนั้น แล้วกระเป๋าสานที่สะพายอยู่ที่บ่าจะไม่คิดจะถอดวางไว้เลยหรือยัง

"มึงชื่ออะไร"

"ผมชื่อเบรฟครับ"

"เบ๊บ?"

"เบรฟ B-r-a-v-e Brave แปลว่ากล้าหาญครับ" คนฟังพยักหน้ารับเบาๆ เป็นเชิงรับรู้ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่งข้างๆ กัน มือเอื้อมไปเปิดกล่องปฐมพยาบาล ก่อนจะหยิบผ้าพันแผลยื่นมาให้เด็กที่ฟังรู้จักชื่อกันไปเมื่อสักครู่

"ทำแผลให้หนูหน่อย อยากทำตรงไหนก็ทำ เลือกมาสิที่ ทำเป็นเข็ม้อย"

"เอ่อ...เป็น เป็นครับ" รับปากไปแบบนั้นทั้งที่ก็ไม่เข้าใจนักกว่าพี่ชายที่ยังไม่รู้จักชื่อจะใช้ให้เขาทำแผลไปทำไม ในเมื่อทั้งตัวก็ไม่เห็นจะมีแผลสักที่เดียว มือเล็กๆ หยิบจับอุปกรณ์อย่างคล่องแคล่ว ด้วยเพราะสัปดาห์ที่แล้วคุณครูวิชาสุขศึกษาเพิ่งสอนวิธีทำแผลมา เพียงครูเดียวแผลปลอมๆ ก็เสร็จเรียบร้อย

"ขอบใจ ตอนนี้ก็รอเวลาให้เขาเลิกแถวแล้วค่อยเข้าโรงเรียน" คนฟังยกมือขึ้นมาเกาหัวเบาๆ อย่างไม่เข้าใจ หากแต่ก็ไม่ได้คิดถามอะไรออกไป

ความเจียบมันเริ่มทำงานหลังจากวินาทีนั้น ด้วยความที่กล้าหาญไม่ใช่เด็กช่างพูดนัก เวลาส่วนใหญ่ของเขามักหมดไปกับการอ่านหนังสือ เช่นเดียวกับตอนที่เจ้าตัวกำลังหยิบหนังสือออกมาจากกระเป๋าเพื่อนั่งรอเวลาเลิกแถวแล้วจะได้เข้าโรงเรียนไป

คนที่นั่งอยู่ข้างกันยกยืมขึ้นมาเรื่อยๆ ให้กับเด็กที่กำลังอ่านหนังสือเงียบๆ อยู่ในมุมหนึ่งของร้าน ปากเล็กๆ นั้นขมุบขมิบตามจังหวะคำ หากแต่สายตา

กลับลอบมองเขาเป็นระยะด้วยท่าทางไม่ไว้อใจอย่างปิดไม่มิด

"กูไม่ใช่ธรรพาล หยุตมองแบบนั้นได้แล้ว"

"ผมไม่ได้ว่าพี่เป็นธรรพาลสักหน่อย"

"แน่ใจ?" คนถูกถามอีกซัก เพราะจริงๆ ก็แอบคิดว่าคนตรงหน้าเป็นธรรพาลอยู่เหมือนกัน

"แน่ใจครับ"

คนตัวโตไม่คิดจะคาดคั้นอะไรต่อ ปล่อยให้อีกคนกลับไปอ่านหนังสือ ในเมื่อเวลาเลิกแถว กว่าเจถึงตอนนั้นก็ผ่านไปสิบกว่านาที่ เด็กชายทั้งสองยกมือไหว้พี่เจ้าของร้านขายยาซึ่งกล่าวหาญฟังมารู้ทีหลังว่าเป็นลูกพี่ลูกน้องกับคนที่พาเขามา ก่อนจะเดินตรงไปยังโรงเรียน

แขนของคนตัวสูงกว่าเอื้อมมากอดคอคนน้องด้วยท่าทางสนิทสนม ไม่ลืมกำชับว่าผลที่แขนนั้นเกิดจากที่เจ้าตัวหกล้มและฟุ้งไปทำผลกันมา

ปากเล็กๆ ของเด็กชายชั้น ม.1 ขมุบขมิบตลอดเวลาเพราะกำลังทวนบทที่ต้องพูด หากแต่ควักกลับขมุบขมิบเพราะรู้ว่าตัวเองกำลังจะโกหกลงยามออกไปคำโต

"ผมยังไม่รู้จักชื่อพี่เลย พี่ชื่อจอมไข่มั้ยครับ" เด็กชายถามพร้อมกับชี้ไปตรงชื่อที่ปักอยู่บริเวณอกเสื้อข้างซ้ายของอีกคน

"จอมชื่อจริง ดันหนาวชื่อเล่น" คนฟังทำหน้ายุ่งเพราะชื่อเล่นกับชื่อจริงที่ฟังได้ยินไม่ได้ไปในแนวทางเดียวกันสักนิดเดียว

"..."

"ไม่ต้องงง ชื่อเล่นป้าตั้ง ส่วนชื่อจริงปู่ตั้ง รีบเดินได้แล้ว" พูดจบเจ้าตัวก็สาวเท้าไวๆ เพื่อเดินไปหน้าโรงเรียนแต่กระนั้นคนน้องก็ยังไม่วายถามต่อ

"พี่ๆ ดันหนาวแปลว่าอะไรครับ"

"ดันหนาวก็แปลว่าดันหนาวไง"

"..."

"เฮ้อ...ก็ก่อนจะถึงฤดูหนาวมันจะเป็นปลายฝนดันหนาวไง กูเกิดช่วงนั้นพอดีป้าเลยตั้งชื่อให้เป็นดันหนาว"

"อ้อ...แล้วชื่อจริงพี่ละครับ"

"หยุดสงสัยได้แล้ว ตอนพักเที่ยงค่อยไปใช้คอมฯ ห้องสมุดเสร็จแล้ว เอามาบอกกูด้วย" ตันหนาวตบพเพียงแค่นั้น ก่อนจะลากคอคนน้องไปยืน ยิ้มแฉ่งอยู่ตรงหน้าลุงยามพร้อมกับยกแขนที่มีผ้าพันแผลสูงขึ้นมาตรงหน้า คล้ายกับกำลังบอกสาเหตุของการมาสายในครั้งนี้

"ทำไมถึงมาสายล่ะเรา"

"เอ่อ...พี่ชายผมวิ่งล้มเลยเพิ่งไปทำแผลกันมาครับ"

"ทีหลังก็ระวังๆ กันหน่อย รีบเข้ามาได้แล้ว" ลุงยามที่ยืนประจำหน้าประตู โรงเรียนพูดพร้อมกับเปิดประตูให้เด็กชายทั้งสองเดินเข้าไป กล้าหาญที่เพิ่งมี พี่ชายครั้งแรกในชีวิตตอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่อย่างโล่งอก แต่ในใจกลับ คิดว่านี่จะเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้ายแล้วที่เจ้าตัวจะมาโรงเรียนสาย กลับกัน คนพี่มีน้องชายครั้งแรกในชีวิตต้นหัวเราะชอบใจยกใหญ่กับใบหน้าบึ้งตึงของเด็กที่ตัวเองกำลังกอดคออยู่ตอนนี้

"ขอบคุณนะครับพี่"

"เออ ไม่เป็นไร รีบไปเรียนได้แล้ว เดี่ยวค่อยเจอกัน" ตันหนาวพูดทิ้งท้าย แค่นั้นก่อนจะแยกตัวออกไปหาเพื่อนกลุ่มใหญ่ที่ยืนอยู่

ประโยคทิ้งท้ายที่ถูกพูดออกมาแบบไม่ได้ใส่ใจนัก แต่กลับทำให้เจ้าของ คำพูดนั้นคล้ายกับได้น้องชายเพิ่มเข้ามาในชีวิตอีกหนึ่งคนจริงๆ เพราะหลังจากวันนั้นคนที่ไม่เคยเจอกันเลยตลอดหนึ่งเดือนที่เปิดเทอมมากลับ เจอกันทุกวัน บางวันก็เจอตอนพักเที่ยงหรือบางวันก็เจอตอนเลิกเรียน

แต่กระนั้นทุกๆ การเจอกัน ภาพที่ตันหนาวเห็นจนชินตาก็คือภาพ กล้าหาญสะพายกระเป๋าเปิดดัดตัวตลอดเวลา ในมือมีหนังสือการ์ตูนและมักจะ เดินคนเดียวทุกครั้ง รวมถึงตอนนี้ที่เจ้าตัวกำลังนั่งก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือ อยู่ที่มีม้าหินอ่อนข้างสนามฟุตบอลในช่วงเย็นที่เด็กคนอื่น ๆ นั้นทยอยกลับบ้านกันไปหมดแล้ว

"มองอะไรไอ้หนาว"

"เปล่า"

"ถ้าเปล่าก็ไปเปลี่ยนชุดได้แล้ว คุ้มมารอแล้ว" ต้นหนาวที่ควบตำแหน่งกับต้นทิมฟุตบอลระดับมัธยมต้นของโรงเรียนละสายตาจากเด็กที่นั่งอ่านหนังสืออยู่บนม้าหินอ่อน ก่อนจะโดนเพื่อนลากไปเปลี่ยนชุดเพื่อซ้อมฟุตบอลในช่วงเย็น

ตำแหน่งกับต้นทิมที่ใครๆ ต่างก็อยากเป็นเพราะมันเทในสายตาสาวๆ หากแต่คนที่ได้รับตำแหน่งนี้กลับไม่เคยคิดแบบนั้นสักครั้งเดียว ต้นหนาวไม่ชอบที่ใครต้องมาคาดหวัง เพราะทุกๆ การคาดหวังมันมักจะมาพร้อมกับความกดดันเสมอ แต่กระนั้นต้นหนาวก็ไม่เคยทำได้ไม่ดีเลยสักครั้ง

ก็แห่งนี้สิ เจ้าตัวนะชอบฟุตบอลยิ่งกว่าอะไรในโลกเลย

โรงเรียนมัธยมขนาดใหญ่พิเศษในช่วงหกโมงเย็นแทบไม่มีเด็กนักเรียนเหลือแล้ว มีเพียงเด็กๆ ทีมฟุตบอลที่ยังโหวกเหวกไล่ลูกกลมๆ กันอยู่กลางสนามกว่าจะได้เวลาแยกย้ายท้องฟ้าก็เริ่มเปลี่ยนสีเป็นสีน้ำเงินเข้ม

ต้นหนาวและเพื่อนสนิทอีกสองคนที่ตอนนี้เปียกเหงื่อไปทั้งตัวเดินทอดน่องพร้อมกับหัวรองเท้าสตั๊ดในมือกันคนละคู่ ก่อนจะแยกกันเมื่อเดินมาถึงโรงรถ คนที่บ้านอยู่ห่างจากโรงเรียนไม่กี่ร้อยเมตรพยักพยิดหน้าให้เพื่อนเบาๆ คล้ายกับกำลังบอกว่าเจอกันใหม่วันหลังก่อนจะสาวเท้าเพื่อเดินกลับบ้าน

ช่วงขายาวที่ก้าวเดินไปตามทางเพื่อกลับบ้านเป็นอันต้องหยุดนิ่งเมื่อเสียงเล็กๆ เรียกรั้งเอาไว้ไม่ใช่ใครที่ไหนหรอก ก็ไอ้เด็กที่เขาเห็นตั้งแต่ก่อนซ้อมจนตอนนี้ซ้อมเสร็จแล้วมันก็ยังไม่ได้กลับบ้านสักทีนั่นแหละ

"พี่ต้นหนาว"

"ทำไมยังไม่กลับบ้าน"

"ผมรู้แล้วว่าจอมแปลว่าอะไร"

"ถามว่าทำไมยังไม่กลับบ้าน"

"พี่รอถามตอนผมพูดเสร็จได้มั๊ย ผมจะลืมแล้วเนี่ย"

"มีอะไรก็พูดมา"

"จอมแปลว่าผู้ที่ยอดเยี่ยมในหมู่ หรือหมายถึงยอดที่สูงที่สุดของสิ่งที่มีฐานใหญ่ปลายเรียวเล็กขึ้นไปครับ!" คนที่ได้ฟังประโยคยืดยาวฟังคิดได้ในวินาทีนั้นว่าเป็นตัวเองนั่นแหละที่สั่งให้น้องมันไปหาความหมายที่แท้จริงของเขามาตั้งแต่สัปดาห์ก่อน

"อ้อ แล้วตอบกูได้ยังว่าเมื่อไหร่จะกลับบ้าน"

"ผมรอพ่อมารับอยู่ครับ"

"แปลว่าต้องกลับบ้านค่าทุกวันเลย?"

"ไม่ๆ เฉพาะวันศุกร์ครับ เพราะที่ร้านจะยุ่งกว่าวันอื่นๆ"

"แล้วมึงก็รออยู่คนเดียวเนี่ยนะ" คนถูกถามพยักหน้ารับหงิกๆ เพราะคิดว่าเรื่องนี้มันไม่เป็นปัญหาสักนิด มันเฉพาะวันศุกร์วันเดียวเท่านั้นที่คนเป็นพ่อจะมารับซ้ำกว่าทุกวัน หากแต่คนถามนั้นกลับขมวดคิ้วมุ่นอย่างไม่สบายใจ

คิดมาถึงตรงนี้ก็พยักพยิดหน้าให้คนน้องเดินไปนั่งตรงป้ายรถเมล์ที่เวลานี้ไม่มีคนนั่งอยู่สักคนเดียวก่อนตัวเองจะตามไปนั่งลงข้างๆ มือข้างซ้ายที่ไม่ได้ถือรองเท้าสตั๊ดยกขึ้นมาจับคอเสื้อกีฬาที่สวมอยู่ก่อนจะขยับเบาๆ เพื่อระบายความอับอ้าว

เวลานั้นมันควรเป็นเวลาที่เขากลับถึงบ้านและวิ่งเข้าห้องน้ำไปอาบน้ำ ไม่ใช่ต้องมานั่งทนร้อนอยู่แบบนี้ เอาเข้าจริงๆ มันไม่ใช่เรื่องของเขาสักนิดเดียว แต่ที่มานั่งเป็นเพื่อนมันอยู่ตอนนี้ก็เพราะเป็นห่วงมันล้วนๆ

ก็ดูหน้าเต๋ๆ ของมันนี่ดิ โดนหลอกไปจะทำยังไง

"พี่ต้นหนาวนั่งรถเมล์กลับบ้านเหรอครับ"

"เรียกหนาวสั้นๆ ก็ได้"

"ครับๆ จันผมจะถามใหม่ พี่หนาวนั่งรถเมล์กลับบ้านเหรอครับ" คนถูกถามส่ายหน้าเบาๆ ตอบกลับไป

"บ้านกูเดินแป๊บเดียวก็ถึงแล้ว แต่ขอนั่งพักแป๊บหนึ่ง"

"พี่หนาวเอาน้ำมัย ผมมีน้ำนะ"

"..."

"อะ" เจ้าตัวพูดพร้อมกับยื่นขวดน้ำที่มีหลอดปักเอาไว้ส่งไปให้คนตัวสูง หากแต่ฝ่ายที่รีบไปกลับดึงหลอดออกแล้วยกน้ำขึ้นกระดกหน้าตาเฉย ขวดน้ำถูกโยนลงถึงขยะหลังจากดื่มจนหมดก่อนต้นหนาวจะเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ให้กับเด็กชายตรงหน้าที่กำลังนั่งทำหน้ายุ่ง

"ทำไมทำหน้าแบบนั้น"

"เอ่อ...เปล่าครับ" กล้าหาญปฏิเสธ เพราะถ้าพูดไปตรงๆ ว่าพีหนาวนิสัยไม่ดีที่มีหลอดแต่ยกกระดกก็คงไม่พ้นโดนพีหนาวดุแน่นอน

"รู้ตัวหรือเปล่าว่ามึงโกหกไม่เก่งไอ้เบรฟ"

"ผมไม่ได้โกหกจริงๆ ว่าแต่พี่เถอะทำไมพี่ถึงแต่งชุดกีฬาอะ พี่เป็นนักฟุตบอลหรือ"

"อ้อ เท่จนใจเจ็บเลยใช้มัย"

"ใช่! เท่มากๆ ผมก็อยากเล่นฟุตบอลเป็นเหมือนกัน แต่ผมเคยเล่นกับเพื่อนแล้วเหนื่อยเป็นบ้าเลย"

"ก็เลยอ่านหนังสือแทนแบบนี้หรือ" คนฟังทำท่าครุ่นคิดไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพยักหน้าเบาๆ ตอบกลับไป

กล้าหาญชอบอ่านหนังสือ จริงๆ ก็เพราะแม่ชอบอ่านหนังสือให้ฟังตอนเด็กๆ นั่นแหละเขาเลยติดนิสัยแม่มาเกือบหมด ไอ้ตัวหนังสือมากมายที่ถูกพิมพ์ลงบนหน้ากระดาษนั้นเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดในโลกแล้ว เพราะมันมีอะไรที่เขาไม่เคยรู้เยอะแยะเต็มไปหมด แถมเวลาอ่านก็ไม่เหนื่อยเหมือนตอนเพื่อนชวนเล่นฟุตบอลสักนิดเดียว

"ใช่ครับ แต่จริงๆ มันหนักกระเป๋ามากเหมือนกัน"

"หนักก็ถอดวางไว้บ้างดิ กูเห็นมึงสะพายแทบตลอดเวลา"

"ผมไม่เอาด้วยหรอก" ถ้าให้ถอดกระเป๋าวางไว้ เขายอมสะพายตลอดเวลา ยังจะดีกว่าอีก

"เบรฟ"

"ครับ?"

"..." คนที่มีเรื่องอยากถามกลืนทุกคำพูดลงไป หลังจากเจ้าตัวคิดว่า

ตนไม่ได้สนิทสนมกับเด็กที่กำลังมองมาพร้อมกับเลิกคิ้วขึ้นน้อยๆ ถึงขนาดจะถามเรื่องนี้ออกไป เรื่องที่ว่าทำไมเจ้าตัวถึงมักจะอยู่คนเดียวแทบตลอดเวลาแบบนี้

"..."

"มึงชอบเล่นคนเดียวหรือ เอ่อ...คือกฎหมายความว่าชอบเห็นมึงเดินคนเดียวบ่อยๆ นะ"

หากแต่ก็ดูเหมือนว่าความสงสัยจะกลบทับเหตุผลก่อนหน้าไปจนหมดเมื่อสุดท้ายประโยคที่ปะปนไปด้วยความเป็นห่วงนั้นถูกถามออกไป

"อ้อจริงๆ ผมไม่ค่อยมีเพื่อนเหมือนคนอื่นเลย เพื่อนเบื่อที่ผมไม่ชอบคุยกับพวกเขาละมั้ง" กล้าหาญไม่ได้คิดว่าการที่ตัวเองไม่มีเพื่อนมันจะเป็นปัญหาอะไร เขาไม่ชอบที่เพื่อนคุยกันเสียงดังแล้วก็ชอบเล่นอะไรแปลกๆ อย่างเช่นเดินมาจับข้างน้อยเขาด้วย

"แล้วไม่เหงาหรือวะ"

"ไม่เห็นจะเหงาเลยครับ สาวๆ ในห้องก็ชวนผมไปกินข้าวเที่ยงด้วยตลอดเลย" ประโยคนั้นสิ้นสุดลงพร้อมกับรอยยิ้มเล็กๆ ที่ผุดขึ้นบริเวณมุมปากของคนตัวโตอย่างนึกสงสัยว่าทำไมไฉ่เด็กตรงหน้ามันถึงช่างพูดนัก

"แล้วผมต้องรีบไปห้องสมุดตอนพักเที่ยงเลยไม่ได้อยู่กับเพื่อนเท่าไรด้วย"

"อืม ดีแล้ว แต่ถ้ามีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อนก็บอกกันได้เข้าใจมั๊ย กฎี๋ว่ามึงเป็นน้องชายกูตั้งแต่วันนี้เลย"

"ทำไมต้องเป็นน้องชายพี่ด้วยอะ"

"มึงไม่ยอมมีพี่ชายแท้ๆ บ้างหรือยังไง" คนฟังนึกตามคำพูดนั้นก่อนจะทำตาโตอย่างคล้อยตาม หากแต่หลังจากนั้นกลับส่ายหน้าเบาๆ ตอบกลับไป

เขาไม่ยอมให้เพื่อนถามเขาหรอกนะว่าพี่ชายเขาคือคนที่ชอบแต่งตัวผิดระเบียบทั้งตัวคนนั้นหรือ

"ส่ายหน้าคือไม่ยากได้กูเป็นพี่ว้าจ้ะ"

"ไม่ใช่แบบนี้ครับ แต่คือ...เอ่อ..."

"ไม่รู้ล่ะ หนูจะเป็นพี่ชายมึงตั้งแต่วันนี้" กล้าหาญก็อึ้งอ้อมใจไป
หลายนาที่แต่กระนั้นก็ต้องพยักหน้ารับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

เอาเถอะ

การมีพี่ชายอาจจะมีเรื่องดีๆ ก็ได้

เขาคิดว่าแบบนั้นนะ

ตัวอย่าง

002

น้องครับ

"ไปอาบน้ำได้แล้วหนว เดียวก็ไปโรงเรียนสายอีก"

"โรงเรียนอยู่ตรงนี้เองป้า ผมเดินไปหานาที่ก็ถึงแล้ว"

"ถ้ามันถึงเร็วขนาดนั้นทำไมถึงได้ไปโรงเรียนสายทุกวันนั้ ครูกิ่งดาว ไทorma ฟ้องมาแล้วว่าเด็กชายจอมไม่เคยไปทันเช้าแถวเลย" ลูกชาย คนเล็กของบ้านที่ปากกำลังกัดตุตตุ้งน้ำเต้าหู้ยู่ยู่หน้าน้อยๆ เพราะครูที่ปรึกษา ไทorma ฟ้องมาแล้วว่าตนไปโรงเรียนสาย

ซึ่งมันก็จริงเหมือนที่ครูไทorma บอกมานั้นแหละ แต่เขาจะไปสายแค่เดือนละ สี่ครั้งเอง เจลี่ยสัปดาห์ละวัน และวันนั้นจะต้องเป็นวันอังคาร เพราะวันอังคาร เป็นเวรของคุณครูองค์ฅนาที่ครูแจะพูดหน้าเสาธงนานมากๆ นานขนาดที่สามารถ ลอกกรบ้านเพื่อนเสร็จได้หนึ่งวิชาเลยละ

"ตอนนั้นมันเพิ่งเจ็ดโมงเองนะป้า ไม่มีเด็กนักเรียนที่ไหนเขาไปโรงเรียน เข้าขนาดนี้กันหรอก"

"งู๋นงู๋ ไอ้หนูคนนี้นั้นมาโรงเรียนเช้าทุกวันเลย" ชายวัยกลางคนพูด พร้อมกับพยักพยิดหน้าไปทางเด็กชายตัวเล็กที่เพิ่งก้าวขาลงจากรถยนต์ เจ้าตัวยืนโบกมือให้รถคันนั้นจนหายไปจากกรอบสายตาก่อนจะวิ่งตังตังเข้าร้านเช่าหนังสือไป

ต้นหนวจำแผ่นหลังเล็กๆ นั้นได้เป็นอย่างดี จำได้ว่าเด็กคนนั้นคือเด็ก ที่เขาแต่งตังตัวเองขึ้นมาเป็นพี่ชายของมันตั้งแต่เมื่อเดือนก่อน

"ป้าจำได้มั้ยที่หนาวเคยเล่าให้ฟังว่าหนาวมีน้องชายอะ"

"จำได้ๆ"

"ไ้เด็กคนเมื่อกันั้นแหละเป็นน้องชายหนาว"

"แล้วไ้หนูนั่นมันอยากไ้เราเป็นพี่มัยละนั้น" คนเป็นพ่อถามแกมหัวเราะ
ก่อนต้นหนาวจะตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงมั่นใจเต็มร้อย

"อยากไ้สิครับป้า จัันเดี๋ยวนาวไปอาบน้ำก่อนดีกว่า" จบประโยคนัั้น
คนที่ฟังตื้มน้ำเต้าหู้หมดถุงก็หมุนตัววิ่งเข้าบ้านไปทันที ปลอยไ้คนเป็นพ่อ
ยืนสายห้วนน้อยๆ อย่างนึกเอ็นดู

ต้นหนาวอยากมีน้อง เจ้าตัวป่นมาตั้งแต่เด็ก จนโตมาขนาดนี้ก็ยังบ่
ไม่เลิก สาเหตุจริงๆ คงมาจากการที่ต้นหนาวมีพี่ชายสองคนคอยไ้มาทั้งชีวิต
แต่ดูท่าว่าเจ้าลูกชายคนเล็กของเขาจะไม่ชอบใจเท่าไรนัก เพราะเจ้าตัวมักจะ
พูดเสมอว่าไ้เป็นผู้ชายต้องดูแลคนอื่นไม่ใช่ไ้คนอื่นมาดูแล แต่กระนั้นเรื่อง
ที่ไ้ทำให้ทั้งคนเป็นพ่อและแม่งุนงไปตามๆ กันก็คงจะเป็นเย็นวันหนึ่งเมื่อ
หลายสัปดาห์ก่อนที่ต้นหนาวกลับบ้านมาพร้อมกับบอกว่าตนมีน้องชายแล้ว
พูดจบก็เดินขึ้นบ้านไปหน้าตาเฉยไ้ไ้ได้ลงรายละเอียดอะไรไปมากกว่านั้น

มันเหมือนเดิมอย่างทุกๆ เข้า หรือจริงๆ จะพูดว่าทุกวันเลยก็ว่าได้ที่
ร้านเช่าหนังสือเล็กๆ ร้านนี้จะมีลูกค้าเพียงคนเดียววันนั้นก็คือลูกค้าหญ หากแต่
วันนี้กลับแปลกไปจากทุกวันจนคนที่ไ้เป็นเจ้าของร้านเองยังอดที่่จะแปลกใจ
ไ้ไม่ได้ เมื่อเห็นลูกชายคนเล็กของเ้าแก่เกียรติ เจ้าของกิจการขายส่งวัสดุ
ก่อสร้างขนาดใหญ่เดินเข้ามาในร้าน

รู้จักกันมาตั้งแต่ตัวเท่าลูกหมาจนตอนนี้โตเป็นหนุ่มแล้ว ฟังจะเคยเห็น
เจ้าหนาวมันเข้าร้านหนังสือก็วันนี้

"ลุงสินหวัดดีครับ"

"หวัดดีๆ มาอ่านหนังสือหรือเรา"

"เปล่าครับลุง ผมมาหาน้องชายผมเฉยๆ ครับ"

"ไ้หนูที่ไ้อยู่ในร้านนะหรือ" คนถูกถามพยักหน้ารับน้อยๆ ก่อนจะเดินไ้วๆ

เข้าร้านหนังสือไป หากแต่หนังสือที่วางเรียงรายอยู่บนชั้นนั้นคล้ายกับว่าไม่ได้
รับความสนใจจากต้นหนาวนัก เพราะเมื่อเดินเข้ามาถึงด้านในเจ้าตัวก็เดิน
ตรงไปหาคนที่นั่งอยู่มุมหนึ่งของร้านทันที

เหมือนเดิมอย่างทุกๆ ครั้งนั้นแหละที่มันจะสะพายกระเป๋าเปิดตัวไว้
ตลอดเวลา ทั้งที่เขาเตือนไปนับครั้งไม่ถ้วนแล้วว่าเพราะแบบนี้ถึงไม่สูงขึ้น
สักที ไม่รู้ละ เขาจะโมเมเอาเองนั่นแหละว่าที่ไอ้เบรฟมันไม่สูงขึ้นเป็นเพราะ
ชอบสะพายเป้หนักๆ ไว้ตลอดเวลา

"น้องครับถึงเวลาเข้าแถวแล้วนะครับ" คนที่สมาธิกำลังจดจ่ออยู่กับ
ตัวหนังสือมากมายบนหน้ากระดาษสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินประโยคนั้น เจ้าตัว
ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูก่อนจะต้องงุนงงเพราะเวลาตอนนี้มันเพิ่งเจ็ดโมง
ยี่สิบนาที่เท่านั้น

เสียงหัวเราะคันทันทีดังขึ้นทำให้กัาหาญรับรู้ในวินาทีนั้นว่าคงไม่พ้น
กำลังโดนแกล้งอย่างแน่นอน

"พี่หนาวนิสัยไม่ดี!"

"ฮะๆ" ต้นหนาวไม่ได้ใส่ใจใบหน้ายุ่งๆ ของคนน้องนัก มือหนาข้างหนึ่ง
ยื่นไปยี้มอีกคนจนยุงเหยิงไปหมด การกระทำนั้นเลยไม่พ้นโดนกัาหาญ
ส่งสายตาดูๆ กลับมาให้

"ฮึย..."

"หน้ายุ่ง"

"ก็พี่แกล้งผมอีกแล้ว"

"ก็มึงทำตัวน่าแกล้ง เนี่ย ดูทำหน้าดิ" คนที่โดนกล่าวหาว่าทำตัวน่าแกล้ง
อับจนถ้อยคำที่จะเถียงกลับไป หนังสือที่อยู่ในมือก็ถูกเก็บเข้าชั้นเพราะตลอด
หนึ่งเดือนที่รู้จักพี่ชายคนนี้มาทำให้กัาหาญรู้ตัวตนไม่สามารถทำอะไรได้เลย
เวลาที่อีกคนอยู่ด้วย เพราะพี่หนาวน่าจะมักจะหาเรื่องมาทรมานเขาไม่หยุดไม่ยอมน

โตแต่ตัวแค่นั้นแหละพี่ชายปลอมๆ ของเขานะ

"แล้วพี่มาได้ยังไงอะ"

"เห็นมึงวิ่งเข้าร้านมาเมื่อก็ก็เลยตามเข้ามา"

"พี่จะมาเช่าหนังสือหรือครับ"

"เปล่า จะพามึงไปกินข้าวเหนียวหมูทอด เร็ว ลุกขึ้น"

กล้าหาญเริ่มจะชินแล้วกับนิสัยชอบทำอะไรแบบฉบับของอีกคน ถึงจะเบื่อกับที่ชอบแก้มองอยู่เรื่อยแต่ถ้าตัดเรื่องนั้นออกไปพี่หนาวก็เป็นพี่ชายที่ดีอย่างที่เจ้าตัวโม้เอาไว้วันนั้นแหละ อย่างวันก่อนก็เพิ่งช่วยทำงานกลุ่มที่เขาเกือบจะต้องแบกกลับบ้านไปทำคนเดียวจนเสร็จตั้งแต่ที่โรงเรียน

เขาได้รู้จักพี่หนาวเพิ่มขึ้นอีกนิดหน่อยด้วยว่านอกจากพี่หนาวจะเตะฟุตบอลเก่งแล้วพี่หนาวยังวาดรูปเก่งมากๆ ด้วย

"แล้วในกระเป๋าคะเอาอะไรมาเยอะเยอะ แก่ไปได้ปวดหลังแน่ๆ"

อีกอย่างหนึ่งที่เพิ่มเข้ามาคือพี่หนาวนะขี้บ่นมากๆๆ อย่างเรื่องงานกลุ่มที่เขาต้องทำคนเดียว เรื่องที่เขาสะพายกระเป๋าไปไว้ตลอดเวลา หรือแม้แต่เรื่องที่เขาปฏิเสธคนอื่นไม่เป็น

"หนังสือกับสมุดครับ"

"ไม่ได้จัดตารางเรียนมาหรือไงทำไมมันเยอะขนาดนั้นล่ะ"

"จัดสิครับ แต่แคว้นนี้ผมเรียนหกรั้วก็เลยเยอะกว่าทุกวันแค่นั้นเอง" เด็กชายตอบกลับไปพร้อมกับรอยยิ้ม

จริงๆ พี่นะไม่เคยจะเข้าใจเลยว่าทำไมต้องแบกสมุดหนังสือกลับบ้าน และต้องเอามาตอนเช้าทุกวันด้วยทั้งๆ ที่โรงเรียนควรจะมีห้องเรียนที่เก็บสมุดกับหนังสือไว้ได้แท้ๆ ถ้านับตั้งแต่ ป.1 จนถึง ม.6 เขาต้องสะพายเป้หนักๆ มาโรงเรียนรวมๆ ก็สิบสองปีเลยละ แก่ไปคงต้องปวดหลังอย่างที่พี่หนาวบ่นแน่ๆ

"เฮ้อ...เด็ก ม.หนึ่ง มันต้องเรียนอะไรขนาดนั้นวะ" คนพี่พูดพร้อมส่ายหน้าบ่อยๆ ก่อนจะเดินนำไปที่ร้านข้าวเหนียวหมูทอดซึ่งตอนนี้มีนักเรียนหลายคนกำลังต่อแถวรอซื้อกันอยู่

ป้าคนขายยิ้มกว้างเมื่อเห็นลูกค้าประจำเดินเข้ามา ต้นหนาวยกมือไหว้อย่างที่ให้เป็นประจำทุกครั้งก่อนจะทำมือสองนิ้วเป็นอันรู้กันว่าวันนี้ตนเอาข้าวเหนียวหมูทอดทั้งหมดสองห่อ

รอจนถึงคิวห่อข้าวเหนียวที่มีหมูทอดอยู่ข้างในก็ถูกส่งมาให้เด็กชาย

ทั้งสองคน เงินจำนวนยี่สิบบาทถูกจ่ายตามจำนวนราคาอาหารที่ไม่รู้ว่าอีกไม่กี่ปีข้างหน้าราคาจะเปลี่ยนไปขนาดไหน เป็นต้นหนาวอีกเหมือนเคยที่เป็นฝ่ายซื้อให้คนน้องโดยยกเหตุผลมาว่าตัวเองมีเงินเหลือเพื่อ

"พี่หนาวๆ พี่ว่าอีกสิบปีข้างหน้าผมกับพี่จะยืนอยู่ส่วนไหนของโลกใบนี้ งานที่วางอยู่ตรงหน้าเราตอนนั้นจะเป็นยังไง แล้วพี่จะมีเวลาว่างมากินข้าวเหนียวหมูทอดกับผมแบบนี้อีกมั๊ย" คนที่ฟังกลืนข้าวเหนียวหมูทอดลงท้องไปเงยหน้าขึ้นมาถามคนที่เดินอยู่ข้างๆ กัน

"ทำไมถามยากจังวะ"

"ผมแค่สงสัยเฉยๆ ครับ สงสัยว่าถ้าเราโตไปกว่านี้เราจะกลับมาทำอะไรเหมือนอย่างที่เคยทำตอนเป็นเด็กได้มั๊ย"

"กลัวห่วย"

"..." คนถูกถามไม่ได้ตอบอะไรกลับไปทันที เจ้าตัวเงยไปครู่หนึ่ง คล้ายกับกำลังใช้ความคิดก่อนจะพยักหน้าลงเบาๆ

"กลัวอะไรวะ"

"..."

"ก็โตไปด้วยกันนี่แหละ" ตอบไปแบบนั้นก่อนจะเดินเข้าไปกอดคอคนน้องอย่างที่ทำอยู่ประจำ

จริงๆ ต้นหนาวก็ไม่รู้ไม่รู้อยู่เลยว่าการโตขึ้นมันยากขนาดไหน คำตอบของคำถามนั้นมันคงจะเป็นอะไรที่ไม่ตายตัวเอาซะเลย มันอาจจะยากหรือมันอาจจะง่าย แต่สุดท้ายสิ่งที่จะตอบคำถามที่เด็กคนหนึ่งก็ยังไม่เข้าใจมันดีนักได้คงมีเพียงอย่างเดียว นั่นคือเวลา

"มึงเป็นเด็กคิดมากตั้งแต่เมื่อไหร่วะเนี่ย" ต้นหนาวถามพร้อมกับส่ายหัวน้อยๆ เพราะคำพูดที่น้องมันฟังพูดออกมาจะดูโตเกินตัวไปมากโข

เด็ก ม.1 ที่ไหนเขามานั่งคิดมากเรื่องอนาคตในอีกสิบปีข้างหน้าเหมือนไอ้เบรฟกัน

"ผมไม่ได้คิดมากสักหน่อย ผมอ่านการ์ตูนมาก็เลยอยากรู้อะไรมาถามพี่ดู"

เฉยๆ ครับ"

"อืม ดีแล้ว อย่าเพิ่งคิดมากเกินไปว่าจะกับเรื่องอะไร ใช้ชีวิตวัยเด็กของตัวเองให้เต็มที่ก็พอแล้วเด็ก ม.หนึ่ง"

"โห...พูดเหมือนตัวเองโตแล้วจ้ะนะ"

"ผมก็โตกว่าคุณก็แล้วกันกล้าหาญ"

"ฮะๆๆ อนาคตนะเดายากมากๆ เลยเนอะพี่ว่ามั๊ย"

"อืม"

"แต่ผมอยากโตไปพร้อมๆ กับพี่นะ ยังอยากกลับมากินข้าวเหนียวหมูปอดกับพี่เหมือนเดิมเลย!"

คำพูดแสนไร้เดียงสานั้นถูกเอ่ยออกมาเท่าที่เด็กอายุสิบสามปีจะพูดขึ้นได้ในช่วงจังหวะเวลาหนึ่ง ไม่มีใครรับประกันได้เลยว่าอนาคตที่กำลังเดินพาเหรดเข้ามาในทุกๆ วินาทีที่เวลาเดินไปข้างหน้า เด็กชายกล้าหาญในวันนี้จะยังอยากกลับมากินข้าวเหนียวหมูปอดกับเด็กชายจอมอีกครั้งหรือไม่

ไม่มีใครรู้ได้เลย

"เบรฟลองนึกดูดีๆ ว่าเอาไปเก็บไว้ที่ไหน"

"เราจำไม่ได้"

"เดี๋ยวเราพาไปหาคุณครูฝ่ายประชาสัมพันธ์มั๊ย เดี่ยวเราบอกคุณครูให้ประชาสัมพันธ์ให้ก็ได้"

"เดี๋ยวเราลองหาดูอีกครั้งก่อนนะ ถ้าอีกสิบนาทีไม่เจอเราค่อยไปบอก"

"โอเค จ้ะเดี๋ยวเราไปหาที่ห้องสมุดให้นะ"

"ขอบคุณนะฟ้าใส" เด็กชายกล้าหาญส่งยิ้มแห้งๆ ไปให้เพื่อนร่วมชั้นที่ตอนนี้กำลังช่วยกันตามหาของส่วนตัวของตนซึ่งไม่รู้เอาไปลืมไว้ที่ไหน เพราะหลังจากทานข้าวกลางวันเสร็จมันก็ไม่อยู่ที่หลังเหมือนทุกๆ วันแล้ว

เพราะเป็นแบบนี้อยู่เรื่อยกล้าหาญจึงแทบไม่เคยถอดกระเป๋านักเรียนวางไว้เลยสักครั้ง เพราะทุกครั้งทีถอดวางไว้เจ้าตัวมักจะลืมหีบขึ้นมาสะพายอีกครั้งเสมอ

ตอนประถมโรงเรียนที่กล้าหาญเรียนอยู่มันไม่ได้ใหญ่ถึงขนาดนี้เลย ไม่เป็นปัญหานักในการวิ่งหา หากแต่โรงเรียนที่เขาเรียนอยู่ตอนนั้นมันใหญ่กว่า ตอนประถมหลายเท่า ความยากก็เลยเพิ่มขึ้นเป็นเท่าตัวเหมือนอย่างที่เขาหา มาครึ่งชั่วโมงแล้วแต่ก็ยังไม่เจอกระเป๋าใบนั้น แถมอีกสิบห้านาทีก็จะถึงเวลา เข้าเรียนในช่วงบ่ายแล้วด้วย

กล้าหาญเริ่มเดินหาดั้งแต่ห้องที่เรียนคาบแรกจนมาถึงคาบก่อนพักเที่ยง และลองหาในโรงอาหารใหม่อีกครั้ง หากแต่อาคารเรียนที่ไปนั้นระยะทางห่างกัน หลายช่วงตึกแถมต้องขึ้นบันไดไปอีกหลายชั้น ตอนนั้นเลยกลายเป็นว่าใบหน้าที่เกลี้ยงเกลาที่มีเม็ดเหงื่อผุดซึมขึ้นมาจนทั่วบริเวณ เลื่อนนักเรียนที่มักจะเรียบร้อย อยู่ตลอดเวลาที่ชายหลุดลุ่ยออกมานอกกางเกง

มันเป็นตอนนั้นที่ทำหน้าตาซึ่งกลั้มนมาตลอดหลายนาทีคล้ายจะพังลง เพราะเสียงสัญญาณการเข้าเรียนในช่วงบ่ายดังขึ้น กล้าหาญเลือกที่จะนั่งลง ตรงม้าหินอ่อนที่ใกล้ที่สุดอย่างคนไม่มีทางออก

นึกอยากโมโหตัวเองอยู่ไม่น้อยที่ขึ้นชั้นมัธยมแล้วก็ยังดูแลตัวเองไม่ได้ ลักที่

"เบรฟ"

"..." มันไม่เหมือนอย่างทุกๆ ครั้งที่เจ้าของชื่อจะหันกลับมาพร้อมกับรอยยิ้ม เพราะตอนนี้เจ้าตัวหันกลับมาพร้อมกับน้ำตาที่ไหลอาบสองแก้ม เด็กตรงหน้ากัดปากตัวเองแน่นอย่างพยายามกลั้นสะอื้น จมูกและรอบๆ ดวงตานั้นแดงกำ

"ใครทำอะไรมั้ง" น้ำเสียงราบเรียบหากแต่บรรจุไปด้วยความเป็นห่วง ถูกเปล่งออกไปก่อนเจ้าของคำพูดจะย่อกายลงตรงหน้าคนที่กำลังยกมือ ขึ้นมาเช็ดน้ำตาออกไปดวงๆ คิ้วหนานั้นเลิกขึ้นเล็กน้อย เมื่อกล้าหาญยังไม่ตอบอะไรกลับมาสักประโยคเดียว

"..."

"เป็นไร อย่าร้อง..."

"ฮึก... กระเป๋านักเรียนผมหาย ผมไม่รู้ว่ามีมอดดึ่มไว้ที่ไหน" กล้าหาญ

ตอบกลับมาแบบไม่เต็มเสียงนัยคล้ายกับว่ากลัวคนตรงหน้าจะดูที่ตัวเองทำตัวเหมือนเด็กไม่รู้จักรู้อยู่เรื่อย

"เรื่องแค่นี้เองไม่เห็นจะเป็นอะไรเลย..."

"..."

"ไม่เป็นไรจริงๆ"

ต้นหนาวไม่คิดจะดูเด็กตรงหน้า ไม่คิดจะต่อว่าตัวว่าเรื่องแค่นี้มันจิบจ้อยถึงในมุมมองของเจ้าตัวจะคิดว่ามันเป็นเรื่องเล็กน้อยมากๆ หากแต่กับเด็กอายุสิบสามปี มันคงเป็นเรื่องใหญ่อยู่ไม่น้อย

ชีวิตมันเป็นแบบนี้อยู่เสมอเลยเหมือนอย่างที่เราเคยบอกเขา ทุกคนมีช่วงเวลาที่ยากเป็นของตัวเองและไม่มีใครมีสิทธิ์ไปตัดสินว่าความยากที่คนอื่นเจอมันเป็นเรื่องเล็กน้อย

"..."

ต้นหนาวในวัยอนุบาลคิดว่าการเขียนหนังสือไม่สุดบรรทัดอีกฝั่งเป็นเรื่องใหญ่ เจ้าตัวก็เลยเขียนจนล้นไปอีกหน้าหนึ่งทั้งที่มันสามารถเริ่มเขียนบรรทัดใหม่ได้

ต้นหนาวในวัยประถมคิดว่าการขอครูไปเข้าห้องน้ำเป็นเรื่องยากเพราะมันขายหน้าเพื่อนทุกครั้งที่เสียงหัวเราะดังขึ้น

ต้นหนาวในวัยมัธยมต้นปีแรกคิดว่าการติต เป็นเรื่องน่ากลัวทั้งที่ความจริงมันไม่ได้น่ากลัวเสียทีเดียว

"เอาสมุดกุไปใช้ก่อนกูมีว่างเล่มหนึ่งพอดี ถ้าครูถามอะไรก็บอกว่ากระเป๋ายายเข้าใจมัย"

"เข้าใจครับ"

"เดี๋ยวเลิกเรียนกูช่วยหา ไม่ต้องร้องแล้ว ฮีๆ ก่อนเร็ว" ประโยคที่พี่ชายของต้นหนาวใช้ปลอบเจ้าตัวมาทั้งชีวิตถูกหยิบยกขึ้นมาใช้ในวันนี้ มีหนานั่นล้วงไปหยิบสมุดพร้อมกับปากกาในกระเป๋ายายของตนออกมาก่อนจะยื่นไปให้เด็กชายตรงหน้า

"ขอบคุณครับ"

"อืม แล้วเมื่อเข้ามั่งเรียนห้องไหนบ้าง เพื่อถูกละเรียนก่อนจะได้ไปหารอ"

"ผมเรียนห้องหนึ่งสี่สาม หกสามเจ็ด และก็ห้องสามสองห้าครับ"

"จ้ะก็ไปเรียนได้แล้ว"

"ขอบคุณครับ" คนตัวสูงสายห้วนน้อยๆ ก่อนจะยื่นมือไปเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้าเล็กกลมๆ เสร็จแล้วก็จัดการยึดเสื้อเข้าในกางเกงให้กล้าหาญจนเรียบร้อย

ต้นหนาวพ่นลมหายใจออกมาน้อยๆ หลังจากกล้าหาญเดินคอดกเพื่อไปยังห้องเรียนของตัวเอง

เขาเข้าใจแล้ว เข้าใจว่าทำไมน้องมันถึงมักสะพายกระเป๋าติดตัวไว้ตลอดเวลา เข้าใจแล้วว่าทำไมกระเป๋าหนักๆ ของมันถึงไม่เคยถูกถอดวางไว้เลยสักครั้งเดียว

เย็นวันศุกร์ที่เด็กคนอื่นๆ ต่างทยอยกลับบ้านกันไปแล้ว หากแต่กับกล้าหาญนั้นต่างออกไปเพราะตอนนี้เจ้าตัวกำลังนั่งอยู่ตรงม้าหินอ่อนข้างสนามฟุตบอล ในมือมีขวดน้ำเปล่าที่ตนเพิ่งไปซื้อแถวหน้าโรงเรียนมาเมื่อสักครู่ มืออีกข้างกำลังโบกน้อยๆ ส่งไปให้คนที่กำลังวิ่งไล่ลูกบอลอยู่กลางสนาม

กระเป๋าที่หายไปในช่วงเที่ยงตอนนี้ถูกสะพายอยู่บนบ่าของเด็กชายชั้นมัธยมต้นปีแรกเหมือนอย่างเคย หากแต่คนหาเจอนั้นคือคนที่กำลังวิ่งออกมาจากกลางสนามในตอนนี่

คำขอบคุณของกล้าหาญถูกส่งไปให้อีกคนในรูปแบบของน้ำเปล่าขวดหนึ่ง แต่กระนั้นคำพูดแรกที่อีกฝ่ายเปล่งออกมากลับไม่ใช่คำขอบคุณสำหรับน้ำที่กล้าหาญซื้อมาฝาก แต่พูดถึงเรื่องอื่นเสียอย่างนั้น

"นั่งรอจู่โจมเสร็จค่อยออกไปพร้อมกัน วันนี้พ่อมึงมารับเย็นใช่ไหม" กล้าหาญพยักหน้ารับเบาๆ เพราะตลอดหลายสัปดาห์ที่ผ่านมา ทุกวันศุกร์ที่พ่อจะมารับช้ากว่าปกติเขาก็ต้องมานั่งอยู่ตรงนี้ทุกครั้งไป

"ใช่ครับ"

"อืม นั่งอ่านหนังสือรอไปก่อน วันนี้ซ้อมไม่เย็น อีกสักครึ่งชั่วโมงโค้ชก็ปล่อยแล้ว"

"ครับ" คนทั้งสองขวบน้ำในมือกลับคืนมาก่อนจะวิ่งลงสนามไปอีกครึ่งเสียงไหวกเหวกไวววายของการซ้อมเริ่มดังขึ้นหลังจากนั้น นั่นทำให้กล้าหาญเลือกที่จะไม่หยิบหนังสือขึ้นมาอ่านแต่เปลี่ยนเป็นมานั่งดูการซ้อมในสนามแทน

กล้าหาญไม่แปลกใจสักนิดที่พี่หนาวของตนได้เป็นกัปตันทีมเพราะเจ้าตัวก็เก่งจริงๆ นั่นแหละ ขนาดวันก่อนที่พี่หนาวเข้าทีมกับพี่ๆ ม.ปลาย ก็ยังทำได้ดีมากๆ แถมพี่ชายที่แต่งตัวไม่เคยจะถูกระเบียบบเลียดสักครั้งของเขาก็กังเส้นหัด้นเหลืออีกต่างหาก อย่างเมื่อวานเขายังเห็นพี่ๆ ผู้หญิง ม.ปลาย มายืนกรีดกรีดาเรียกน้องหนาวๆ อยู่ข้างสนามกันยกใหญ่

อะไรกันก็ไม่รู้พวกพี่เขาอะ

"ไอ้ทอมจ่ายให้ไอ้หนาว!"

"บุกเดี่ยวแล้ว ไปแล้วๆ ไอ้สัดยิง!"

"เฮ!" เสียงเฮดังลั่นสนามในจังหวะที่ลูกฟุตบอลลอยเข้าประตูฝั่งตรงข้าม คนทำประตูที่พ่วงตำแหน่งกัปตันทีมยิ่งร่าก่อนจะวิ่งไปหาเพื่อนร่วมทีม

ไอ้ท่าทางที่เพื่อนนั่งอยู่กับพื้นพร้อมกับชันเข่าขึ้นมาข้างหนึ่ง แล้วให้คนที่ทำประตูได้เอาเท้าไปวางพร้อมกับทำท่ายื่นกอดอกนั้น เรียกรอยยิ้มจากคนที่มองการกระทำอยู่ได้เป็นอย่างดี

เท่านั้นเสียที่ไหนพี่หนาวของเขาอะ

"วันนี้เล่นดีมาก เดี่ยวครูจะปล่อยกลับบ้านกันเลย อย่าลืมเอาฟุตบอลไปเก็บที่ห้องหมวดด้วยนะ คนที่ต้องเอาไปเก็บวันนี้คือทีมที่ชนะ แยกย้าย"

"โห...จารย์"

"อะไรกันครับเนี่ย..."

เสียงบ่นออดๆ แอดๆ ดังระงมจากทีมที่ชนะ แต่กระนั้นทั้งสองทีมก็ช่วยกันเก็บอุปกรณ์ทุกอย่างจนเรียบร้อยกว่าจะได้กลับบ้านเวลาก็เลยไปเก็บอบๆ หกโมงเย็น

ต้นหนาวที่ตอนนี้อยู่ไปด้วยเหื่อทั้งตัวขมวดคิ้วมุ่นขณะกำลังเดินไปยัง

หน้าโรงเรียน เพราะเด็กที่อยู่ข้างๆ เอาแต่ก้มหน้าก้มตาแถมยังไม่พูดอะไร ออกมาสักประโยคเดียวตั้งแต่ที่เดินออกมา

"เบรฟ"

"ครับ"

"ทำหน้าซีมเหมือนหมาโดนเจ้าของทิ้ง" เด็กชายไม่ได้ตอบอะไรกลับไป เจ้าตัวทำเพียงพนมมหายใจออกมาน้อยๆ เท่านั้น

"เรื่องที่ทำกระเป๋ายาหยอ"

"ครับ ต่อไปผมจะไม่ถอดวางไว้อีกแล้ว"

"กูไม่อนุญาตให้มึงทำแบบนี้ หลังจากวันนี้ไปมึงต้องถอดวางไว้ทุกครั้ง แล้วเวลาจะลุกไปไหนก็ยกมือขึ้นมาทำแบบนี้"

"..."

"ยกขึ้นมาดูบที่ไหล่ของตัวเองทั้งสองข้างว่าสะพายหรือยัง" ร่างสูงพูด พร้อมกับยื่นมือของตัวเองไปจับมือคนน้องไว้ก่อนจะยกขึ้นไปวางไว้บนไหล่เล็กๆ

"..."

"เข้าใจมั๊ย"

"เอ่อ...เข้าใจครับ" ตอบไปแบบนี้หันหากแต่หัวเล็กๆ กลับขมวดมุ่น

มีหวังว่าหลังจากวันนี้กระเป๋านักเรียนของเขาจะได้หายวันละหกเวลา

"ค่อยๆ ฝึกไป โตขึ้นกว่านี้จะได้ชิน"

"กว่าจะชินผมว่ากระเป๋าคงต้องหายทุกวันแน่ๆ"

"เอาดี ถ้ามันหายได้ทุกวันขนาดนั้นกูก็จะช่วยมึงหาทุกวันอยู่แบบนี้แหละ"

ต้นหนาวพูดออกไปแบบไม่ได้จริงจังนัก เพราะคิดว่าน้องคงไม่ทำหายได้ทุกวัน ขนาดนั้น หากแต่ความเป็นจริงเด็กชายกล้าหาญและกระเป๋านักเรียนของเขา ดูท่าว่าจะไม่รักกันเท่าไร เพราะสัปดาห์นั้นที่กล้าหาญทำตามที่ต้นหนาวบอก กระเป๋านักเรียนของตนก็หายอีกหลายต่อหลายครั้ง

ไอ้กระเป๋านักเรียนไม่รักดีเฮ้ย...

003

ไม่ตายหรอกน่า

"เฮ้อ..." เสียงถอนหายใจยืดยาวดังขึ้นอีกครั้งและกล้าหาญไม่รู้ว่าตนนั่งถอนหายใจอยู่ตรงนี้เป็นครั้งที่เท่าไรแล้ว มือข้างหนึ่งถือแก้วแดงโม่ปั่น ส่วนอีกข้างนั้นกำลังจดรายการของที่ต้องซื้อวันนี้ลงในสมุด แก้วอึ้นหน้าโรงเรียนที่วางเรียงรายเป็นแถวยาวตอนนี้อยู่ๆ เว้นว่างหลังจากที่ตอนแรกมีนักเรียนนั่งอยู่จนเต็มบริเวณ

ถือว่าดีแล้วล่ะเพราะเขาไม่ชอบความวุ่นวายตอนเลิกเรียนเอาซะเลย

"นานขนาดนี้ไปหาเพื่อนหรือไปหาสาวเนี่ย..." เด็กชายพึมพำกับตัวเองถึงคนที่ตอนแรกนั่งรอเวลาเลิกเรียนอยู่ด้วยกัน แต่พอพี่ฟีฟ่าเพื่อนของเจ้าตัววิ่งมากระซิบอะไรสักอย่างก็วิ่งหายไปกันทั้งสองคน โดยบอกเหตุผลว่าไปหาเพื่อนที่โรงยิมหลังโรงเรียนและให้เขานั่งรออยู่ตรงนี้

นัดที่พี่หน่าวบอกว่าเขาไปซื้อหนังสือกับไปซื้อปากกาหัวเล็กๆ อีกฝ่ายคงลืมไปแล้วล่ะมั้ง เพราะเขานั่งรออยู่ตรงนี้มีयीสิบนาที่แล้ว และขึ้นรอนานกว่านี้มีหวังว่าคาเฟ่เล็กๆ ที่ตั้งอยู่ข้างๆ โรงเรียนคงได้เงินจากเขาไปอีกแน่ๆ

แก้วแดงโม่ปั่นที่ตอนนี้เหลือแต่เศษน้ำแข็งถูกเอาไปทิ้งลงถังขยะหลังจากนั้น ก่อนเด็กชายจะลุกขึ้นยืนเพื่อไปตามหาคนหายตรงโรงยิมหลังโรงเรียน กล้าหาญเดินฮัมเพลงอะไรสักอย่างซึ่งก็จำชื่อมันไม่ได้ไปตามถนน พร้อมกับความคิดที่กำลังนึกไปถึงคนที่ไม่รู้ว่าหายไปทำอะไรตั้งนานสองนาน

ตั้งแต่นั้น ม.4 มาพื้หนาวก็สูงขึ้นกว่าเดิมหลายเซนต์เลยแถมยังหล่อกว่าเดิมเอามากๆ เขาไม่เคยจะชมพื้หนาวหรอก มีแต่เพื่อนในห้องนะชอบมาชมให้เขาฟังอยู่เรื่อย ก็แหงสิ ใครๆ ก็คิดว่าเขาเป็นน้องชายพื้หนาว แต่จริงๆ แล้วเรื่องที่ว่าเขาเป็นน้องชายพื้หนาวมันก็มีข้อดีอยู่บ้างเหมือนกัน อย่างเช่น บางวันก็มีผู้หญิงชั้น ม.ปลาย ชื่อชนมมาฝากทั้งๆ ที่ไม่เคยรู้จักกัน

พื้หนาวบอกว่าพี่ๆ ม.ปลาย พวกนั้นกำลังจีบพื้หนาวและพยายามเข้าทางเขาจริงๆ เขาไม่ค่อยจะเข้าใจเหตุผลนี้เท่าไร แต่ก็นั่นแหละ หลังจากวันนั้นที่เขาเอาขนมไปทอดเจ้าตัวเมือหลายสัปดาห์ก่อน พื้หนาวก็ไม่ได้เขา รับขนมจากคนแปลกหน้าอีกเลย

กัาหญาทอดสายตามองไปทั่วบริเวณในตอนทีเ็นมาถึงโรงยิมหลังโรงเรียน หากแต่สุดท้ายก็ยังไม่เจอคนที่กำลังตามหา มันเป็นจังหวะนั้นทีเสียงโหวกเหวกโวยวายดังขึ้นจากอีกฟากหนึ่งของตึก เด็กชายในชุดนักเรียนถูกระเบียบสาวเท้าไวๆ ไปตามเสียงนั้น แต่เมื่อเดินมาถึง เหตุการณ์ทีเห็นอยู่ตรงหน้าก็พลันทำให้มือทีกำลังกำสายกระเป๋าสั้นขึ้นมาอย่างควบคุมไม่ได้

"พื้หนาว!" เจ้าของชื่อไม่ได้สนใจเสียงสั้นๆ ทีกัาหญาตะโกนออกไปนัก เพราะตอนนี้เจ้าตัวและเพื่อนอีกสองคนกำลังเข้าทะลุมบอนกับนักเรียนอีกกลุ่มทีกัาหญาจำได้ดีว่าเป็นรุ่นพี่ ม.6

"พวกมึงอย่าห้าวให้มันมาก ไอ้สัตว์!" ประโยคนั้นจบลงพร้อมๆ กับหมัดทีซัดเข้าไปทีใบหน้าของต้นหนาวเต็มแรงก่อนคนทีตัวโตไม่แพ้กันจะสวนหมัดกลับคืน กัาหญาคล้ายกับถูกตริ้งไว้กับทีเพราะไม่เคยเจอเหตุการณ์แบบนี้ หากแต่จังหวะหลังจากนั้นหมัดหนักๆ ทีเด็กชายไม่แม้แต่จะทันตั้งตัวก็ซัดเข้ามาทีกลางใบหน้า

"ไอ้ย!"

"..."

"เบรฟ!"

ทุกการเคลื่อนไหวหยุดลงทันทีทีเสียงนั้นดังขึ้น ก่อนต้นหนาวทีตอนนี้

มีรอยแตกตรงมุมปากจะรีบวิ่งเข้าไปประคองคนที่ล้มไปกองอยู่กับพื้น สายตาวูบไหวมองแผลเล็กๆ บนใบหน้าคุ้นเคยด้วยความกรุณาโกรธก่อนน้ำเสียงที่ไม่เบานักจะถูกลอยออกไป

"ไอ้เหี้ยมึงเห็นมัยว่านี่มันน้องกู!"

"ก็แม่งมาเย็นปี่อยู่ตรงนี้จะไปรู้มัยว่านี่น้องมึง"

"เฮ้ยพี่ทำไมพูดหมาๆ แบบนี้วะ แ่่อยากต่อยพวกผมเพราะหมั่นไส้ นั่นก็เหี้ยแล้วนะ!" ดลเพื่อนอีกคนของต้นหนาวสวนกลับไปหลังจากประโยคกวนโมโหของคนกลุ่มนั้น

"..."

"พอใจพวกพี่ยัง ถ้าพอใจแล้วหลังจากนี้ก็เลิกวุ่นวายกับพวกผมสักที"

"แล้วน้องมึงเป็นไงบ้าง กูดูหน่อย"

"ไม่ต้องยุ่ง ผมดูมันเองได้ และผมจะขอบคุณมากถ้าหลังจากนี้ต่างคนต่างอยู่กับพวกผมสักที"

"..." เด็กชายอีกกลุ่มไม่ได้ตอบอะไรกลับมา ทำเพียงหันมองหน้ากันเล็กน้อยก่อนจะเดินไปหยิบกระเป๋าแล้วแยกออกไป

ความเจียบมันเริ่มทำงานทันทีหลังจากนั้น ในตอนที่พี่ฟาและดลเดินแยกกลับบ้านไป มีเพียงต้นหนาวและกล้าหาญที่ยังนั่งอยู่ที่เดิมพร้อมกับคำถามมากมายที่วิ่งวนอยู่ในความคิด

ทำไมถึงได้มาตีกัน ทำไมถึงต้องมาเจ็บตัว แล้วทำไมถึงไม่ห่วงตัวเองบ้างเลย

กล้าหาญอยากถามคนที่เอาแต่ไล่สายตาสารวจร่างกายของเขาอยู่ตอนนี้ออกไป เพราะเขาไม่รู้ว่าความเจ็บปวดไหนมันชัดเจนกว่ากันระหว่างแผลเล็กๆ ตรงมุมปากของเขากับรอยขีดหลายจุดที่อยู่บนใบหน้าที่เหินหา

"เจ็บตรงไหนอีกมัย"

"..."

"เบรฟ กูขอโทษ..." เสียงละอื่นเบาๆ ของเจ้าของชื่อดังขึ้นทันทีที่ประโยคนั้นจบลง ดวงตาที่ตอนนี้กำลังเอ่อคลอไปด้วยหยาดน้ำตากำลังไล่สำรวจใบหน้า

คนตรงหน้าอย่างพิจารณา

แผลตรงมุมปากกับรอยซ้ำบริเวณซีกหน้าซ้ายนั้นยิ่งทำให้กล้าหาญ
สะอื้นหนักเสียยิ่งกว่าเดิม

"อย่าร้อง กูไม่เจ็บสักนิด กูไม่เป็นไรเลย"

"ฮึก..."

"ลุกขึ้นเร็ว เดี่ยวพาไปทำแผลแล้วจะพาไปซื้อหนังสือกับปากกาหัวเล็กๆ
ที่สัญญาไว้ด้วย"

"ทำไมถึงไม่เป็นห่วงตัวเองบ้างเลย ฮึก..."

"..."

"แล้วทำไมต้องมาตีกันแบบนี้นี่ด้วย"

"หยุดร้องก่อนเดี๋ยวเล่าให้ฟัง" เด็กหนุ่มที่เพิ่งขึ้นชั้นมัธยมปลายปีแรก
มาได้ไม่กี่เดือนพูดพร้อมกับยื่นมือไปเช็ดน้ำตาออกจากใบหน้าเล็กก่อนจะขยับ
ไปยืนเบาๆ ที่กลุ่มผมของเด็กชายตรงหน้า

ความเจ็บปวดของเขาหมดไปตั้งแต่เห็นแผลตรงมุมปากไอบอร์ฟมันแล้ว
หรือจริงๆ อาจจะไม่ได้เจ็บที่แผลแต่ไปเจ็บที่ใจแทน มันห่วยเป็นบ้าเลย
ไม่ใช่หรือยังงั้นที่อุตส่าห์บอกว่าเป็นพี่ชายมันแต่ดันพามันมาเจ็บตัวแบบนี้

โคตรไม่ได้เรื่องเลย

"ขอโทษ ไม่อยากให้มีเจ็บเลย"

"ผมไม่เจ็บเลย"

"เจ็บ" ต้นหนาวพูดขัดคนที่กำลังปฏิเสธ ก่อนจะลุกขึ้นยืนเต็มความสูง
พร้อมกับดึงแขนเด็กชายข้างตัวให้ลุกขึ้นตามไปด้วย ร่างสูงวาดแขนไปกอดคอ
คนน้องเอาไว้หลวมๆ อย่างที่ทำอยู่ประจำ ก่อนจะยกมือมาวางไว้บนศีรษะ
ของเด็กที่กำลังเดินอยู่ข้างๆ กัน

วันนี้คงต้องอยู่ส่งมันที่ป้ายรถเมล์จนกว่าพ่อของมันจะมารับและจะได้
สารภาพผิดกับท่านตอนนั้นเลยว่าเป็นเขาเองที่พามันมาเจ็บตัว ความผิด
ทั้งหมดนี้เป็นของเขาคนเดียว

"คืนนี้ผมไม่กลับบ้านได้มั๊ยครับ"

"ทำไมถึงไม่กลับบ้าน"

"ผมกลัวโดนพ่อดู..." น้ำเสียงหงอยๆ กับสายตาเหมือนคนมีความผิดติดตัวนั้นทำให้ต้นหนาวเงยไปครู่ใหญ่ คิดทบทวนอยู่หลายวินาทีก่อนจะตอบกลับมาหลังจากนั้น

"ไม่ได้ อย่างน้อยพ่อมึงก็ต้องรู้"

"ผมรู้ แต่วันนี้ผมยังไม่กล้าบอกพ่อ"

"..."

"นะพีนาว คีนี่ผมนอนบ้านพีนะ" พูดออกไปแบบนั้นทั้งๆ ที่ปกติแล้วกล้าหาญนะติดบ้านเอาจากๆ แต่พอมีความผิดติดตัวแบบนี้มันก็คล้ายกับไร้ตัวเลือกทุกทาง

เขาไม่กล้าบอกพ่อตอนนี้อรอก พ่อจะหึงเขายิ่งกว่าอะไรในโลกเลย เขาจำได้ดีว่าตอนอนุบาลที่เขาขี่รถจักรยานล้มพ่อก็ไม่ให้แตะจักรยานไปอีกหลายเดือนเลย จริงๆ พ่อโหดมากก็พยายามให้เขาหลีกเลี่ยงทุกอย่างบนโลกที่มันอันตรายนั่นแหละ

พอรับไม่ไหวรอกกับการสูญเสีย ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กน้อยหรือเรื่องใหญ่

เขารู้ รู้ดีกว่าใครๆ เลยละ

"อืม จั๊นโธไปบอกพ่อด้วยตอนถึงบ้าน"

"โอเคครับ" เด็กที่มีผลอยู่ตรงมุมปากพูดพร้อมกับระบายยิ้มออกมาจางๆ อย่างที่ต้นหนาวมองแล้วได้แต่ถอนหายใจออกมายืดยาว

"จะไปซื้อขนมมัยหนึ่งสักกับปากกาหัวเล็กๆ ของมิงนะ"

"พี่จะไปทั้งหน้าய္ဍဲ แบบนี้นะเหรอก ผมว่ารอวันหลังดีกว่าครับ"

"อืม ได้หมดเลย เดี่ยวกูซื้อให้เอง ถ้าวาขอโทษที่ทำให้มิงมาเจ็บตัวแบบนี้"

"ไม่เอาดิ พี่ไม่ได้ตั้งใจให้ผมโดนต่อยสักหน่อย"

เจ้าของประโยคเมื่อสักครู่ถอนหายใจออกมาเอือกใหญ่ใส่คนที่ตอนนั้นกำลังยกมือทั้งสองข้างขึ้นมาปิดหูของตัวเอง คล้ายกับกำลังบอกว่าไม่อยากฟังในสิ่งที่เขาพูดออกไป

เห็นมัยละ พีนาวนะไม่เห็นจะเทเหมือนที่เพื่อนๆ เขาชมไว้เลย ท่าทาง

แบบนี้แหละเหมือนเด็กคือชะมัด

เด็กชายชั้นมัธยมศึกษาปีที่สองมองสำรวจใบหน้าตัวเองในกระจก พร้อมกับยกมือข้างหนึ่งขึ้นมากดเบาๆ ตรงแผลบริเวณมุมปากที่เพิ่งได้มาเมื่อเย็น ความเจ็บนั้นปรากฏชัดพริ้วทำให้เจ้าตัวร้องออกมาเบาๆ

ดีแล้วละที่โดนแค้นนี้เพราะเขาไม่อยากหน้าบวมไปโรงเรียนให้เพื่อนถาม แต่ถึงกระนั้นจนตอนนี้เขาก็ยังไม่เข้าใจเหตุผลที่พี่หนากับเพื่อนไปตีกับพวกพี่ ม.6 ลักนิดเดียว ก็มันไม่สมเหตุผลผลเลยไ้อ้เหตุผลที่ว่าเพราะพี่ ม.6 กลุ่มนั้นหมั่นไส้เพื่อนๆ กลุ่มพี่หนาก็เลยทำต่อยกัน และพวกพี่หนาก็ดันตอบตกลงซะอย่างนั้น

"รู้ว่าเจ็บก็จับอยู่นั่นแหละแผลนะ" คนที่เพิ่งอาบน้ำเสร็จตะโกนบอกจากในห้องน้ำ ก่อนเจ้าตัวจะเดินไปหยิบกล่องปฐมพยาบาลมาวางไว้บนเตียง พร้อมกับโบกมือให้กล้าหาญมานั่งตรงหน้า

"..."

"มาทำแผล"

"เดี๋ยวผมทำให้พี่ก่อนครับ" พุดจบเจ้าตัวก็เดินไปยืนอยู่ตรงหน้าคนที่มิแผลมากกว่าตนหลายจุดมือเล็กๆ นั้นหยิบจับอุปกรณ์อย่างคล่องแคล่ว เพียงครู่เดียวแผลเล็กๆ ที่ปรากฏอยู่บนใบหน้าเขาก็ถูกจัดการจนเสร็จเรียบร้อย หากแต่สีหน้าที่คล้ายจะร้องไห้ออกมาอยู่รอบร่อกของกล้าหาญนั้นทำให้ต้นหนาวระบวยิ้มออกมาจางๆ ก่อนจะเอ่ยออกไป

"หยุดทำหน้าที่เหมือนจะร้องให้ได้แล้ว"

"ก็ปากพี่แตก ไหนจะรอยขีดๆ ตรงโหนกแก้มนี่อีก"

"แผลแค่นี้มันไม่ตายหรอกน่า เคยได้ยินปะ บาดแผลของลูกผู้ชายอะ"

"แล้วโตขึ้นแบบไม่ต้องต่อยตีกับใครมันไม่ใช่ลูกผู้ชายหรือยังเงิ ผมไม่เอาด้วยหรอก แล้วผมก็ไม่ให้พี่ไปตีกับใครแล้วด้วย"

"บ่นเก่งนักไอ้เด็ก ม.สอง มานี้กูทำแผลให้บ้าง" พุดจบต้นหนาวก็จัดการทำแผลให้เด็กที่กำลังนั่งทำหน้ามู๋อยู่ตอนนี้ ใช้เวลาเพียงครู่เดียวแผลตรง

มูมปากของกล้าหาญก็ถูกจัดการจนเสร็จเรียบร้อย

ทั้งคู่เดินออกมาจากห้องนอนอีกครั้งเวลาทุ่มเศษในตอนที่บ้านของต้นหนาวเรียกให้ลงมากินข้าว ชุดที่เด็กชายทั้งสองสวมอยู่นั้นเป็นชุดกีฬาที่สกปรกซื่ออยู่ด้านหลังว่า 'จอม เขมกุล' ซึ่งเป็นเสื้อฟุตบอลประจำโรงเรียน หากแต่เมื่อเดินมาถึงชั้นหนึ่งของบ้าน กล้าหาญกลับหยุดยืนนิ่งอยู่กับที่เมื่อสายตานั้นทอดมองไปยังคนที่นั่งอยู่ในห้องรับแขกพร้อมกับเจ้าของบ้านทั้งสองคน

กล้าหาญไม่รู้ว่ามีพ่อแม่และพี่สาวอยู่ในบ้านนี้พร้อมกับพ่อแม่ของต้นหนาวได้อย่างไร ทั้งๆ ที่ตนโทรไปบอกแล้วว่าวันนี้จะค้างที่นี่กับพี่หนาว

"เจ็บตรงไหนมัย"

"..."

"มาให้พ่อดูก่อนเร็ว..."

หากแต่รูปประโยคที่มาพร้อมกับสีหน้าแสดงความเป็นห่วงออกมาอย่างชัดเจน ก็ทำให้กล้าหาญรู้ได้ในวินาทีนั้นว่าตนยังเด็กที่ไม่ได้เข้มแข็งเลยสักนิด ไม่ว่าจะโตขึ้นขนาดไหนก็ยังเป็นเด็กอยู่เสมอ ยังเป็นเด็กที่อยากร้องไห้ทุกครั้งทีรู้สึกกลัว ยังเป็นเด็กที่อยากให้พ่อกอดซ้ำๆ เวลาทำผิด ยังเป็นเด็กที่ไม่ว่าจะโตขึ้นกว่านี้อีกกี่ปีก็ยังอยากมีพ่อคอยอยู่ด้วยในทุกๆ จังหวะของชีวิตเสมอ

"พ่อ...หนู อีก หนูขอโทษ"

"ไม่เป็นไรเลยครับ" จบประโยคนั้นเด็กชายที่น้ำตากำลังไหลอาบสองแก้มก็เดินตรงไปหยุดยืนอยู่ตรงหน้าคนเป็นพ่อที่เวลานี้กำลังมองมาด้วยสายตาเป็นห่วง

"..."

"ลุงเกียรติบอกพ่อแล้ว หนูไม่ได้อยากให้เป็นแบบนี้สักหน่อย พี่หนาวเองก็ไม่ได้ตั้งใจ แต่ทีหลังหนูต้องบอกพ่อ อย่าปล่อยให้พ่อเป็นห่วงแบบนี้อีกเข้าใจมั๊ยครับ" เด็กชายตัวเล็กพยก้น้ำรับซ้ำๆ ปล่อยให้ น้ำตาไหลอาบทั้งสองข้างแก้มก่อนจะเดินไปกอดคนเป็นพ่อไว้แน่น

ต้นหนาวมองคนที่กำลังสะอื้นเบาๆ อยู่ในอ้อมกอดของคนเป็นพ่อพร้อมกับ

ความรู้สึกผิดที่ดีที่ขึ้นมา คำพูดเห่ๆ หากแต่ต้นหนาวคิดว่ามันสมควรพูดออกไป
ที่สุดเ็นเวลานี้จึงถูกเอ่ยออกไปหลังจากนั้น

"ผมขอโทษที่ดูแลน้องไม่ดีครับ"

ไม่เคยอยากให้น้องเจออะไรไม่ดีเลย

ไม่เคยอยากให้น้องต้องเจ็บปวดไม่ว่าจะกับเรื่องอะไร

"ไม่เป็นไรๆ แต่ทีหลังอย่าจัดการปัญหาพวกนี้กันเองก็พอ น้ำไม่ยากให้
น้องเจ็บตัว รวมถึงเราด้วย น้ำก็ไม่อยากให้เจ็บตัว"

"ขอโทษแทนเจ้าหนาวมันอีกครั้งนะคะ"

"เรื่องของเด็กๆ เขาจะครับ แต่ยังงี้ก็คงต้องไปคุยกับโรงเรียนอย่าง
ที่บอกไว้" ผู้ใหญ่ทั้งสามคนที่นั่งคุยกันมาพักใหญ่พยักหน้ารับเป็นเชิงตกลง

คนเป็นพ่อก็ลงไปมองเจ้าลูกชายที่ตอนนี้ไม่ได้ร้องไห้โยเยอย่าง
ตอนแรกแล้ว หากแต่ก็ยังกอดพ่อแม่แน่นอยู่อย่างนั้น

น่าดีน้อยเสียที่ไหน พ่อมีปัญหาแต่ไม่ยอมกลับไปนอนที่บ้านซะอย่างนั้น
ถ้าคุณเกียรติไม่โทรไปบอกเขาก็คงไม่รู้ หากแต่จะให้โกรธก็โกรธไม่ลงเสียหรอก
ไม่ว่าจะเป็นลูกชายหรือแม่แต่ต้นหนาวเองก็ตาม ที่ผ่านมามันหนาวก็ดูแล
ลูกชายเขาอย่างดีมาเสมอ รวมถึงครอบครัวของต้นหนาวเองก็เอ็นดูลูกชายเขา
มากๆ

"จะกลับบ้านกับพ่อกับแม่หรือจะนอนบ้านพี่หนาว แต่พ่อเตรียมชุดนักเรียน
กับหนังสือสมุดตามตารางมาให้แล้วนะ ถ้าหนูอยากนอนพ่อก็ไม่มีปัญหา"

กล้าหาญหยุดคิดไปครู่หนึ่งก่อนจะพยักหน้าเบาๆ ตอบกลับไป เป็นอัน
รู้กันว่าคืนนี้เจ้าตัวจะค้างบ้านของคนที่นี่กำลังนั่งคอยอยู่อีกมุมหนึ่งของ
โต๊ะอาหาร

"โอเค ถ้านั้นเดี๋ยวพ่อกับแม่กลับบ้านก่อนนะครับ ถ้ามีอะไรหนูยื่นมือถือพี่หนาว
โทรหาพ่อได้ตลอดเวลาเลยนะ"

"โอเคครับ"

"ผมลาแล้วครับ" คนเป็นพ่อกล่าวลาก่อนจะก้มลงมาหอมจนทั่วใบหน้า
ของเจ้าลูกชาย เสร็จแล้วถึงได้เดินออกจากบ้านไป

กล้าหาญนอนถอนหายใจเป็นครั้งที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ตั้งแต่ทานม้อเย็นเสร็จ เพราะตอนนั้นต้นหนาวยังไม่ขึ้นห้องมาเลย

เขาไม่อยากให้พี่หนาวโดนดุเลยสักนิด แต่นี่ลุงเกียรติเรียกพี่หนาวไปคุยตั้งแต่ทานม้อเย็นเสร็จจนตอนนี้ก็เกือบๆ ชั่วโมงหนึ่งแล้วพี่หนาวก็ยังไม่ขึ้นห้องมาสักที มีหวังวันนี้เขาคงได้เห็นคนร้องไห้ให้ดูแน่ๆ

ก็แหมนะสิ ต้นหนาวคนเท่าๆ ที่สาวๆ ในโรงเรียนกรี๊ดกร๊าดกันใหญ่ล่ะ แค่อินขึ้นเสียงใส่หน่อยเดียวก็น้ำตาแตกแล้ว

เขารู้ความลับข้อนี้ของพี่หนาวดีกว่าใครๆ เลยละ

มันเป็นตอนนั้นที่เสียงเปิดประตูดังขึ้น เจ้าของห้องเดินก้มหน้าจูดเข้ามา ก่อนจะทั้งตัวนอนคว่ำหน้าอยู่บนที่นอนโดยไม่พูดไม่จา

กล้าหาญยกมือข้างหนึ่งขึ้นมาเกาหัวตัวเองไปหลายทีเพราะไม่รู้ว่าจะพูดไหนควรพูดออกไปในเวลาแบบนี้

"พี่หนาวครับ..."

"..." เจ้าของชื่อไม่ได้ตอบอะไรกลับมา แล้วตัวทำเพียงปล่อยให้ความเงียบดำเนินต่อไปอยู่อย่างนั้น ไฟในห้องถูกปิดหลังจากความเงียบดำเนินอยู่หลายนาที เพราะกล้าหาญคิดว่าการเข้าชี้เพื่อจะตอบทสนทนากับคนที่นอนคว่ำหน้าไม่พูดไม่จา คงจะสร้างความรำคาญใจให้อีกฝ่ายเปล่าๆ

"ปิดไฟนอนตั้งแต่สองทุ่มครึ่งจริงดิ"

"เอ่อ...ผมนึกว่าพี่หนาวอยากนอนแล้วนะครับ"

"ไหนลองแทนตัวเองว่าหนูเหมือนตอนคุยกับพ่อให้ฟังหน่อยดิ"

"..."

"หนูนึกว่าพี่หนาวนอนแล้วนะครับ" กำปั้นเล็กๆ เหยียดฝ่าความมืดไปที่ไหล่ของคนที่กำลังบิบเสียงว่า หนูอย่างนั้น หนูอย่างนั้น อย่างที่กล้าหาญสนทนากับคนเป็นพ่อเมื่อช่วงค่ำ

ไม่มีใครกินหรรษาอะไรเลยแกล้งเขานะ เพราะพี่หนาวนะเก่งที่หนึ่งเลย! และถ้าแกล้งเขาได้แบบนี้ก็แปลว่าพี่หนาวคงไม่ซิมอย่างตอนแรกแล้วแน่ๆ

"อ๊อ...อย่าต่อยดิไอ้เบรฟ เจ็บนะเว้ย อยากให้กูซ้ำในตายเหรวะ"

"โดนผมต่อยแต่เนิ่นๆ ไม่ตายหรอกน่า เคยได้ยินปะ บาดแผลของลูกผู้ชายอะ" จบประโยคนั้นคนที่ฟังคัดลอกประโยคของอีกคนมาเลยไม่พ้นโดนคนตัวโตจับล็อกแขนล็อกขาเหมือนอย่างนักกีฬามวยปล้ำกำลังโจมตีคู่ต่อสู้

"ยอมมัย ถ้ายอมพูดออกมาว่ายอม"

เสียงหัวเราะดังขึ้นทันทีหลังจากจบประโยคนั้น เพราะเจ้าของคำพูดเมื่อสักครู่นี้ไปหน้าไปจี้ตรงเอวของคนที่กำลังโดนล็อกไปทั้งตัว

"ฮ่าๆ ยะ...ยอมแล้วๆ"

"ก็แค่นี้" ทันทีที่ถูกปล่อยให้เป็นอิสระกล้าหาญก็จัดการกระโดดขึ้นคร่อมอีกคนด้วยเพราะหวังจะเอาคืนบ้าง แต่ก็ไม่พ้นอีกรอบเดิมเพราะแรงเด็ก ม.2 มันจะไปสู้เด็ก ม.ปลาย ดีกรีนักฟุตบอลของโรงเรียนได้ยังไง

ความวุ่นวายเหล่านั้นจบลงในตอนที่ยังคู่ต่งหมดแรง ทั้งสองร่างที่สูงเริ่มห่างกันออกไปเรื่อยๆ นอนแผ่หลายอยู่บนเตียงก่อนเสียงหัวเราะเบาๆ จะดังขึ้นฝ่ายหนึ่งนั้นเหมือนได้ย้อนเวลากลับไปในวัยประถมอีกครั้งในตอนที่ยังชายทั้งสองของเจ้าตัวมักจะชวนเล่นมวยปล้ำแบบนี้อยู่เรื่อย หากแต่อีกฝ่ายนั้นกำลังนึกทบทวนดูว่ามีอะไรบ้างที่เจ้าตัวพลาดไปจากการเป็นลูกคนเดียว

อาจจะเป็นสิ่งเหล่านี้ละมัง

การกระทำเล็กๆ น้อยๆ ที่ช่วยให้วันธรรมดาๆ วันหนึ่งไม่เจียบจนเกินไป
"ที่เล่นแบบนี้กับพี่ชายที่ตลอดเลยเหรอครับ"

"อืม ตอนเด็กๆ น่ะ"

"..."

"มึงละ ได้เล่นอะไรแบบนี้บ้างมัย" คนถูกถามส่ายหัวน้อยๆ หากแต่ไปหน้านั้นประดับไปด้วยรอยยิ้ม ก่อนมือของคนที่นั่งอยู่ข้างกันจะเอื้อมมาวางไว้บนศีรษะแล้วลูบมันเบาๆ

"ขอโทษนะ วันนี้เป็นพี่ชายที่ไม่ได้เรื่องเลย"

"ไม่เป็นไรเลยครับ"

"..."

"อย่าดีกันอีกก็พอ"

"ไม่ตีแล้ว"

ความเงียบเริ่มทำงานทันทีที่บทสนทนาของเด็กชายทั้งสองเงียบลง ความเหนื่อยล้าที่สะสมมาทั้งวันส่งผลให้เด็กชายตัวสูงค่อยๆ จมดิ่งเข้าสู่ห้วงนิทรา ผิดกับเด็กชายตัวเล็กที่ตอนนี้กำลังนอนกอดผ้าห่มพลิกตัวไปมา อย่างคนกำลังหงุดหงิดใจ

กล้าหาญนอนไม่หลับ

ปกติเจ้าตัวต้องนอนกอดพ่อทุกคืน พ่อเป็นแบบนี้ก็คล้ายกับไร้ตัวเลือกทุกทาง สิ่งเดียวที่ทำได้ที่สุดเลยหนีไม่พ้นการข่มตาให้หลับลงไปไวๆ

"เฮ้อ..." เจ้าตัวถอนหายใจออกมาเบาๆ ในความมืด นึกหงุดหงิดตัวเองอยู่ไม่น้อยที่เมื่อเย็นไม่เลือกกลับไปนอนที่บ้านกับพ่อ

มันเป็นตอนนั้นที่มือของคนที่กล้าหาญคิดว่าหลับไปพักใหญ่แล้วเอื้อมมาจับมือเล็กให้ไปโอบรอบเอวของตัวเอง ความลับสุดยอดของเด็กชายกล้าหาญ ดูท่าว่านอกจากพ่อกับแม่แล้ว คงมีอีกคนที่เจ้าตัวกำลังกอดอยู่ตอนนี้ล่วงรู้ความลับนั้นเหมือนกัน

ก็ไ้การนอนกอดที่ต้องสอดมือเข้าไปข้างในเสื้อ หรือจะพูดว่ากล้าหาญต้องเอามือซุกหน้าท้องของพ่อทุกคืน เพราะเจ้าตัวชอบที่มันอุ่นกว่ากอดผ่านเสื้อผ้าเนี้ย ไ้เรื่องนี้มีแต่พ่อกับแม่ของเขาเท่านั้นที่รู้ความลับสุดยอดนี้!

"กอดไปเหอะน่า..."

"..."

"แต่อย่าเลื่อนลงไปต่ำกว่านี้ก็พอ โดนยูยักษ์ขกขึ้นมาเดียวจะหาว่าไม่เตือน" คนโดนเตือนอยู่นานน้อยๆ แต่กระนั้นก็ทำตามคำสั่งของเจ้าของห้องทุกประการ คิดต่อไปอีกว่าพรุ่งนี้คงต้องไปคุยกับพ่อแบบจริงจังที่ปล่อยความลับของเขาให้พี่หนาวรับรู้

เพราะนี่มันความลับสุดยอดของเขาเลยนะ!

"ฝันดีนะครับพี่หนาว" ประโยคนั้นของกล้าหาญจบลงพร้อมๆ กับที่ริมฝีปากของคนทีนอนอยู่ข้างๆ กันโน้มมาจูบเบาๆ ที่กลุ่มผม

"ฝันดี"

"..."

"พี่ชายก็บอกฝันดีแบบนี้ เลิกขมวดคิ้วแล้วก็นอนได้แล้ว"

ขออย่าง

you were good to me จิ้งกั๋หล้าหาญ
audnun เขียน

จำนวน 408 หน้า
ราคา 399 บาท

พิมพ์ครั้งที่ 1 ธันวาคม 2564

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2829-2

ภาพประกอบ Miimork

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์เอเวอร์ราาย (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

Tel. 0-2840-4800 Fax 0-2840-4801

everybook2015@gmail.com

www.facebook.com/everyyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130

Tel. 0-2423-9999 Fax 0-2449-9561-3

www.naiin.com

ร้านเช่าหนังสือกลายเป็นเหตุที่ทำให้เด็กชายชั้น ม.1 หมดๆ ถ้าสิ่งจะถูกคุณครูฝ่ายปกครองทำโทษ
เพราะ ‘บรพ’ หรือ ‘เด็กขยกล้ำหยาญ’ มัวสนุกกับหนังสือการ์ตูนเรื่องใหม่ที่เขาเพิ่งค้นเจอจนลืมเวลาเข้าแถว
แต่ในตอนที่ยังมาถึงหน้าโรงเรียนและคิดว่าคงไม่พ้นโดนไม้เรียวตีก้อยอย่างแน่นอน
กลับมีรุ่นพี่ที่แต่งตัวผิดระเบียบไปทั้งตัวมาช่วยเอาไว้
‘ต้นหนจว’ หรือ ‘เด็กขยจอม’ รุ่นพี่ชั้น ม.3 คนนั้น ที่กล้ำหยาญคิดว่าเหมือนอันธพาลมากกว่านักเรียน
คนที่ชื่อเล่นยาวกว่าชื่อจริง คนที่เป็นกับตันทีมฟุตบอลโรงเรียนสุดเท่
คนที่เดินทวงเข้ามาในวงโคจรอันโดดเดี่ยวและว่างเปล่าของกล้ำหยาญ ดำรงอยู่ และสลักไว้ตลอดกาล

ทดลองอ่าน

18+

เหมาะสำหรับผู้อ่านอายุ 18 ปีขึ้นไป

ISBN 978-616-06-2829-2

9 786160 628292

ราคา 399 บาท